

ta ühtlasi kaugõppeaspirantuuris patoloogilise anatoomia ja parasitoloogia kateedri juures. 1981. aastal kaitses T. Järvis Üleliidulise akad. K. I. Skrjabini nim. Helmintoloogia Instituudi Nõukogu ees väitekirja “Metskitsede helmindid ja helmintooside tõrjeabinõud Eesti NSV-s” ning talle omistati veterinaariakandidaadi teaduslik kraad. Aastatel 1982...1988 töötas ta EPA sise- ja nakkushaiguste kateedris assistendina, õpetades parasitoloogiat, viroloogiat ja kliinilist diagnostikat. 1983. a. autasustati T. Järvist akad. K. I. Skrjabini mälestusmedali ja aukirjaga. 1988. a. määrati ta vanemõpetajaks ja alates 1990. a. dotsendiks, kellena töötab tänaseni. 1990. ja 1991. a. stazeeris T. Järvis Taani Kuninglikus Veterinaaria- ja Põllumajandusülikoolis, kus lõi tihedad sidemed Taani parasitoloogidega. Dots. T. Järvis õpetab parasitoloogia õppetoolis parasitoloogiat, teadustöö aluseid ja karusloomade haigusi. Osaleb Parasitoloogide Ühingu ja Parasitoloogia Probleemkomisjonis.

Möödunud aasta 9. novembril kaitses T. Järvis doktoriväitekirja teemal “Ulukõraliste helmindid Eestis ja helmintooside tõrje”. Talle omistati veterinaariadoktori teaduslik kraad.

Sõbrad ja kaastöölised tunnevad T. Järvist kui asjatundlikku, lahkete ja tasakaalukat kolleegi, kes oma töödes peab kinni täpsusest ja tähtaegadest.

J. Parre

MÄLESTUSPÄEVAD

LEMBIT MUISTE – in memoriam

Eesti Põllumajanduse Ülikooli, eriti aga metsanduse ja maainseneri teaduskonda, on tabanud raske kaotus – 10. novembril 1994. a. lahkus ootamatult manalatele teaduskonna kauaaegne õppejõud, dotsent, bioloogiakandidaat Lembit Muiste. Lahkunu tegevus õppejõuna Eesti Põllumajanduse Akadeemias algas üheaegselt selle organiseerimisega 1951. aastal, olles aga eelnevalt 4 aastat töötanud õppejõuna juba Tartu Riiklikus Ülikoolis.

Lembit Muiste sündis 23. aprillil 1921. a. Viljandimaal Tarvastu vallas talupoja 6-lapselises perekonnas. Esimesed kooliaastad möödusid Ämmuste algkoolis (1928...1935), seejärel jätkas õpinguid Viljandi II Keskkoolis, mille lõpetas 1941. aastal. 1942. a. veebruaris alustas ta õpinguid Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonna metsaosakonnas, kus tollal olid õppejõududeks nimekad professorid Andres Mathiesen, Oskar Daniel ja Kaarel Veermets. Ülikooliõpingud jõudsid lõpule 1947. a. novembris. Lembit Muiste töömeheaastad algasid aga juba enne ülikooli lõpetamist, sest tööarmastuse ja silmapaistvate teadmiste

tõttu tehti talle ettepanek asuda metsakorralduse kateedri vanemlaborandi kohale 1. veebruaril 1946. a. 1949. a. 1. augustist määrati Lembit Muiste üldmetsateaduse kateedri assistendiks.

1956. aastal edutati Lembit Muiste vanemõpetajaks. Paralleelselt õppetööga oli tähtsal kohal ka materjali kogumine teaduslikuks uurimistööks, mille tulemusena 1958. a. ilmus trükis brošüür "Eesti metsakasvukohatüübid" (kaasautor August Karu) ja samal aastal kaitses ta ka edukalt kandidaadi väitekirja. Dotsendi kutse omistati Lembit Muistele 1964. a.

Üliõpilastele õpetas L. Muiste metsakasvatust, metsafütopatoloogiat ja metsakaitset. Õppejõuna oli Lembit Muiste põhjalik, asjalik, sõbralik. Üle 30 aasta uuris ta tulemusrikkalt hooldusriiete probleemi, rajades selleks proovitükke paljudes metskondades nii kuusikutesse, kaasikutesse, männikutesse ja haavikutesse. Palju huvitavat ja kasulikku talletas ta ligi 70-s teaduslikus artiklis, kus käsitles Eesti metsade liigilist koosseisu, nende tervislikku seisundit ja majandamist. Ta oli õpiku "Metsamajanduse alused" (1973, 1989) kaasautor.

Suuri teeneid oli L. Muistel Üliõpilaste Teadusliku Ühingu (ÜTÜ) töös – nii selle suunamisel kui ka üliõpilaste teadusliku uurimistöo juurde toomisel ja juhendamisel. Ta oli 1957. aastast metsakasvatuse ringi juhendajaks, üle 20 aasta suunas ta ÜTÜ Nõukogu tööd teaduskonnas, aga samuti oli ta palju aastaid EPA ÜTÜ Nõukogu teaduslikuks juhendajaks.

Lembit Muiste juhendamisel valminud töödest on paljud saanud preemiaid nii üleliidulistel, vabariiklikel kui ka akadeemiasisestel konkurssidel. Mitmed tema õpilased on kaitsnud väitekirja ja töötanud edukalt teaduspõllul kui ka õppejõududena.

Väga tänuväärset tööd tegi Lembit Muiste Eesti Loodusuurijate Seltsis: ta oli paarkümmend aastat seltsi juhatuses, ligi 40 aastat seltsi metsasektsiooni esimees. Tal oli suuri teeneid Eesti Loodusuurijate Seltsi poolt korraldatavate suvepäevade ettevalmistamisel ja läbiviimisel. Suurte teenete eest valiti ta 1985. a. seltsi auliikmeks. Ta oli rida aastaid TA Looduskaitse Komisjoni liige, ajakirja "Eesti Loodus" toimetuse kolleegiumi

liige ja 1989. aastast Akadeemilise Metsaseltsi aseesimees.

Dotsent Lembit Muiste surm oli suureks kaotuseks kogu Eestimaa metsameeste perele. Ta oli metsanduse õppejõududest kõige rohkem rännanud Eestimaa metsades, ta õppis seejuures tundma nii metsi kui ka neid metsakasvatajaid, kelle töö tulemusena oleme võinud olla uhked Eestimaa metsadele. Kuid Lembit Muiste valutas sageli ka südant Eestimaa metsade tuleviku pärast ja väärnähete korral julges ta välja öelda ka oma seisukoha. Jäägu see kõlama Eestimaa metsameeste mõttes ja meeles. Olgu mets Eestimaa roheliseks kullaks täna ja ka tulevikus.

Dotsent Lembit Muiste on oma tööde ja tegemistega jäädvustanud oma nime metsameeste aegade raamatus. Ta sängitati Eestimaa mulda 15. novembril 1994. a. Tallinna Metsakalmistule.

E. Laas

VELLO MARTIS – in memoriam

10. novembril lahkus meie juurest Eesti Põllumajandusülikooli tehnikainstituudi kauaaegne õppejõud dotsent Vello Martis.

Lahkunu sündis Tartus, kus lõpetas Tartu 1. Keskkooli (praegu H. Treffneri

nim. Gümnaasium) 1953. aastal ja EPA põllumajanduse mehhaniseerimise teaduskonna 1958. aastal. 1962. aastal sai ta töökohaks EPA autode ja traktorite kateeder, kus töötas viimased viis aastat kateedri juhatajana, minnes tervislikel põhjustel 1992. aastal pensionile. Aastatel 1958...1962 sai lahkunu praktilise töö karastuse Tartu Õlletehase peamehaanikuna ja Tartu Põllutöömashinate Tehase "Võit" insenertehnoloogina. Töötades põhilise osa loomeajast EPA autode ja traktorite kateedris, läbis ta kõik pedagoogilised astmed: assistent, vanemõpetaja ja alates aastast 1979 dotsent. Enesetäiendamisele kulusid aastad 1965...1968, mil ta oli aspirant Leningradi Põllumajanduse Instituudis. Aspirandiaastate töö tulemusena sai 1971. aastal kaitstud tehnikakandidaadi väitekirja traktorite läbivusomaduste parandamise kohta.

Lahkunu on õpetanud õppeaineid "Autode-traktorite konstruktsioon" ning "Kütused ja määrdeained". Tema teadustöö oli seotud traktorite töökindluse uurimisega. Mida Vello Martis ka ei teinud, domineerivaks jäi ikka nõudlikkus enese ja teiste suhtes ning korrektsus.

Vello Martis maeti Tartu Raadi kalmistule.

V. Meriloo

JUHAN JANUSSON – 100

Juhan Janusson sündis 28. oktoobril 1894. a. Pärnumaal Karksi vallas Sudiste külas Hundi talus. Isa Juhan ja ema Maria (Ilusmets) pidasid renditalu. Haridusteed alustas Juhan Janusson Saaretse vallakoolis ja jätkas siis Karksi kihelkonnakoolis. Kuivõrd vanematel nappis raha poja koolitamiseks, anti õpetajate poolt nõu saata andekas noormees Riia vaimulikku kooli ja seminari. Juhan Janusson õppiski seal aastatel 1908...1915 (muide koos Aleksander Arderiga, kellega ta sõbrutses viimase surmani). Õpingud jätkusid aastatel 1915...1919 Tartu ja Voronezi Ülikoolis, kus Juhan Janusson õppis arsti- ja majandusteadust. 1917. a. valiti ta Eesti Maapäeva (Ajutise Maanõukogu) liikmeks. Aastatel 1920...

...1921 määrati ta eksperdina Tartu Ülikooli varanduste reevakueerimiskomisjoni koosseisu Moskvasse. 1920. a. abiellus Juhan Janusson Olga Kasjanovaga Voronezist; abielust sündis poeg, kes Teise maailmasõja päevil põgenes Rootsi, kus temast (Valdar Jaanusonist) on saanud rahvusvaheliselt tunnustatud geoloogiaprofessor.

Aastast 1922 töötas Juhan Janusson Riigi Statistika Keskbüroos, aastast 1934 samas majandusstatistika büroo juhatajana, ka Konjukturiinstituudi majandussektori juhatajana ning ühtlasi instituudi sekretärina. Ta oli pidevalt majandusettevõtete nõunik ja konsultant. 1929. a. võttis ta alates osa kõigist Balti statistikute iga-aastastest konverentsidest.

Enne Teist maailmasõda avaldas J. Janusson vähemalt 30 artiklit Statistika Keskbüroo ja Konjukturiinstituudi väljaannetes ning monograafiad "Karjamajandus..." (1928) ja "Eesti majanduse areng" (1932), millest nähtub, et tema huvi-keskmeks oli Eesti põllumajandus.

J. Janussoni töökust ja asjatundlikkust silmas pidades määras president ta Loodusvarade Instituudi liikmeks ja andis talle 24. veebruaril 1938 Valgetähe IV kl. teenetemärgi.

Ka Saksa okupatsiooni ajal ja Nõukogude okupatsiooni esimestel aastatel püsis Juhan Janusson kõrgetel ametikohtadel. Küllap on ta selle poolest Eesti esileküündivate riigiametnike hulgas unikaalne figuur, ja õigusega, sest Juhan Janussoni iseloomustas alati põhjalikkus ja korrektsus nii faktidega ümberkäimisel kui ka oma kolleegidega suhtlemisel. Tõenäoliselt tagas see talle autoriteedi, mida oli raske kõigutada. Nii oli ta 1944. oktoobrist alates ENSV Riikliku Plaanimis komisjoni koondplaani osakonna juhataja asetäitja, seejärel sama osakonna personaalpalgaga vaneminspektor. Publikatsioonid ometigi lakkavad: ajavahemikus 1940...1949 ilmub vaid 4 artiklit. Ent 1950. a. kuulutatakse ka Juhan Janusson "kodanlikuks natsionalistiks" ja vallandatakse päevapealt.

55-aastane mees ei kaotanud pead. Ta läks lihttöölisena tehasesse "Silikaat"; mõni aeg hiljem oli ta seal juba tsehhijuhataja. Nüüd asus ta usinasti keemiat jm. tarkusi õppima. Ta sai ENSV Rahvamajandusnõukogust ahvatleva töö-

pakkumise, kuid lükkas selle tagasi. Oma teenistusajalase karjääri lõpetas ta "Siliikaadi" peainsenerina. J. Janusson suri 17. jaanuaril 1967 ja on maetud Rahumäe kalmistule Tallinnas.

P. Lepik

GUSTAV RANDMA – 100

Gustav Randma (kuni 1935. a.-ni Voitka, ka Voitk) sündis 26. detsembril 1894 Venemaal Samaara kubermangus talupidaja Gustav Voitka pojana. Lõpetanud 1916. a. Samaara I Gümnaasiumi mobiliseeriti ta Vene sõjaväkke, Vene kodusõja tegi aastatel 1918...1920 lipnikuna kaasa. Saabus optandina Eestisse 1921. aastal ja asus kohe õppima Tartu Ülikooli põllumajandust. Oma õpingud lõpetas diplomitöö kaitsmisega 8. märtsil 1926. a. *cum laude*. Juba õpingute ajal töötas ta aastatel 1924...1926 Asunikkude Liidu nõunikuna Harjumaal. Seal siirdus ta teadussekretärina tööle Asunikkude, Riigirentnikkude ning Talupidajate (ART) Põllumajandusliitu.

Kui 1928. aastal kerkis päevakorra põllumajandusliku nõuandeteenistuse ümberkorraldamine, määrati ta 1. aprillist 1928 Agronoomilise Büroo ning selle järglase Talumajanduse Nõuandebüroo teenistusse, kus ta oli Karl Liidemani (hiljem Liidak) ning Th. Pooli lähem kaastöötaja jaoskondliku nõuandetöö struktuuri ning selle tööpraktika väljatöötamisel. Samal ajal võimaldati talle 1,5 aasta jooksul stipendiaadina end täiendada Berliinis. Seal töötas ta peamiselt professorite Brandti ning Ritteri juures agraarpoliitiliste ja turundusküsimuste alal.

Naastes neilt õpingutelt, määrati ta 1. oktoobril 1930 Talumajanduse Nõuandebüroo sekretariaati turunduseriteadlase kohale. 1932. aasta 1. maist hakkas ta väliskaubanduse nõunikuks Põllutöoministeriumis, kus ta peamiseks ülesandeks oli edendada Eesti põllumajandussaaduste väljavedu. Sel otstarbel viibis ta korduvalt väliskomandeeringuil kõikides Lääne-Euroopa maades, uurimaks siseturuolusid ja sõlmimaks kaubandus-

sidemeid. Kui 1937. aastal Eesti või sai Berliinis rahvusvahelisel näitusel kvaliteedi eest väga kõrge hinnangu, määrati talle põllutöoministri käskkirjaga 300 krooni preemiaks. Riigihoidja käskkirjaga 24. veebruarist 1938 annetati talle eduka töö eest Valgetähe IV klassi teenetemärk.

Põllutöoministeriumi jäi G. Randma praktiliselt kuni iseseisvusaja lõpuni. Põllutöörahvakomissariaadi poolt määrati ta 10. novembril 1940 vanemagronoomiks põllumajanduskaubanduse alal. Kuid juba 31. detsembril vabastati keskasutuse teenistusest ning nimetati 2. jaanuaril 1941 Järvamaa maaosakonna taimekasvatuse agronoomiks. Kolme nädala pärast vabastati ta sellest teenistusest omal palvel.

G. Randma tööst iseseisvusaastail on oluline nimetada veel paari momenti. Aastal 1928 kerkis nõuandetöö reformiga ühenduses üles agronoomilise töö programmi koostamine. Selle ülesande lahendamiseks võttis ta aktiivselt osa ning avaldas ajakirjas "Agronoomia" pikema kirjutise sellise töö vajalikkusest. Paar aastat hiljem (1930) kerkis päevakorda ulatuslikuma agraarkava moodustamine ja juubilarist sai ka selle väljatöötamise komisjoni aktiivne liige. Teisteks liikmeteks olid K. Liideman, V. Johanson ning äsja Berliini täiendusõpinguult saabunud mag. agr. Peeter Rubel.

Aastal 1935 sai G. Randma Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonnalt õppeülesande lugeda ühel semestril aia- ja põllumajandussaaduste turustamise kursust. See lühike kursus hõlmas olulisi aspekte tol ajal uudse distsipliini – turundusõpetuse – peatükke. Seega oli G. Randma pioneeriks selle aine toomisel Tartu Ülikooli õppekavasse.

Gustav Randma arreteeriti oma kodus Tallinnas 30. juunil 1941 ning talle mõisteti 8 aastat vabaduskaotust. Ta saadeti Solikamsk-Berezniki arhipelaagi ühte laagrisse, kus ta suri tüüfusesse veebruaris 1942.

Kui meelde tuletada, et sama aasta sügisel lasti ühes surmalaagris maha Th. Pool ja end nõukogude võimu eest varjanud K. Liidak suri 1945. aastal, siis näeme, kui halastamatu oli saatus nende kolme mehe vastu, kes Eesti esimese vabariigi põllumajanduse arengule tõenäoliselt kõige rohkem kaasa aidanud.

E. Järvesoo

HELMUT NEERUT – 80

Käesoleva aasta 5. detsembril möödub Helmut Neeruti sünnist 80 aastat.

Keskhariduse sai H. Neerut Väandra Keskkoolis, mille lõpetas 1934. a. Järgnes töö isatalus, siis õppimine Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonnas aastatel 1937...1941.

Sõjajärgsel perioodil töötas ta õppejõuna Tartu Ülikooli aianduse kateedris, olles ühtlasi kohakaasluse alusel Raadi õppe- ja katsemajandi agronoom ja direktor selle reorganiseerimisperioodil. Hiljem töötas H. Neerut botaanika õppejõuna TÜ põllumajandusteaduskonnas. Eesti Põllumajanduse Akadeemia asutamisest peale töötas ta botaanika ja fütopatoloogia kateedris algul vanemõpetajana, hiljem dotsendina.

1956. a. kaitses Helmut Neerut väitekirja “Juurviljade külviaegade bioloogiline põhjendus Eesti NSV-s” ning omandas bioloogiakandidaadi kraadi.

Kogenud pedagoogina ja sõbraliku kolleegina oli dotsent H. Neerutil üliõpilaskonnas ja kaastöötajate hulgas suur populaarsus ja lugupidamine.

Teise põhisisu tema elule andis ta perekond. Helmut Neeruti elukaaslaseks sai Karin Kiisa, kes oli sündinud Vargamäe mail Vibu järve ääres ja kelle kõrval ta kogu oma sisuka elu mööda saatis. Peres sirgus poeg Jaak ja pojapoeg Siim. Tal oli tavaks perekondlikel tähtpäevadel puude istutamine.

Puude istutamise traditsiooni on agronoomiateaduskonnas viljeldud pidevalt: teaduskonna või Eesti Põllumajandusülikooli tähtsate tähtpäevade tähistamisel, teaduskonverentside puhul, esmakursuslaste vastuvõtul, lõpetamisel jne.

H. Neerut varises manalasse 24. juulil 1977. Ta puhkab Raadi kalmistu põlispuude all. Helmut Neerutit on meelde tuletatud ka “Agraarteaduses” nr. 1, 1990, seoses tema 75. sünniaastapäevaga.

ENDEL HIRMO – 70

Novembrikuu viimasel päeval oleks tähistanud oma 70. sünnipäeva Eesti sookultuuri staažikamaid teadlasi sõjajärgsel perioodil põllumajanduskandidaat Endel Hirmo. Ta sündis 30. novembril 1924. a. ja kasvas Võrumaal tollaegses Peri vallas talupidaja perekonnas. Peale algkooli lõpetamist õppis Väimela Põllumajandustehnikumis (1942...1945) ning seejärel Tartu Ülikooli põllumajandusteaduskonnas, mille lõpetas 1949. aastal. Et tollaegne Eesti NSV TA Põllumajanduse Instituudi Tooma Filiaal (enne sõda Tooma Soourimise ja Katseinstituut) oli sõja ajal ja sellele järgnevate aastate jooksul jäänud ilma kvalifitseeritud teaduskraadist, suunati ta sinna tööle nooremteaduri ametikohale. Tal tuli alustada üksi, ilma kogenud kolleegide abita. Et tollal kasutati kuivendatud soomaid peamiselt kultuurniitadena, algas uurimistöö ka selles valdkonnas, selgitamaks nende väetamist ja otstarbekohaseid seemneseid. Seoses soode ulatusliku kuivenduse ja põllumajandusliku kasutamise algusega tõusis päevakorda nende kasutamiseväärtuste hindamine, eriti seoses turba vasesisaldusega. Viimane saigi Endel Hirmo esimeseks suuremaks uurimistööks. Ta kogus vabariigi erinevate piirkondade ja tekketingimustega soodest turbaproove, määras nende vasesisalduse ja tegi nõukatseid kultuuride vasevajaduse ja vaskväetiste kasutamise efektiivsuse kindlaksmääramiseks. Uurimise tulemusena valmis dissertatsioonitöö “Vaskväetiste efektiivsusest ja tarbest Eesti NSV turvasmuldadel”, mille ta edukalt kaitses 1962. a. Hilisemal perioodil E. Hirmo uurimistöö laienes, see haaras nüüd turvasmuldade harimist, eelkultuure jt. agrotehnilisi probleeme.

Endel Hirmo oli sookultuurialaste küsimuste innukas valgustaja. Toomale tulles, kui omad uurimistulemused veel puudusid, töötas ta sellekohast kirjanduslikku pärandit ümber ja avaldas artikleid kohalikus ajakirjanduses. Oma uurimiste tulemusi on ta avaldanud 34 teaduslikus ja

teadus-tehnilises artiklis. Isikupärase tagasihoidlikkuse ja töökusega pälvis ta kaastöötajate ja teiste sookultuurialal töötajate lugupidamise.

Endel Hirno suri 21. novembril 1977 ja ta on maetud Tartu Raadi kalmistule.

V. Kruus

AUGUST ARAK – 60

Käesoleva aasta 23. novembril oleks saanud 60-aastaseks Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituudi teadustöötaja ja seejärel Tartu Veterinaarlaboratooriumi juhataja August Arak, kes 15. mail 1992. a. varises ootamatult manalasse.

A. Arak sündis 23. novembril Viljandimaal talupidajate mitmelapselises peres. Alghariduse omandas ta Viljandis. Isa suri varakult, siis kui August oli alles kümneaastane. Aeg oli karm. Seepärast tuli Augustil juba keskkoolipäevil hakata sanitarina iseseisvalt raha teenima. Viljandi Töölisnoorte Keskkooli lõpetas ta 1954. a. ja asus samal aastal õppima Eesti Põllumajanduse Akadeemia veterinaaria-teaduskonda, mille lõpetas 1959. a. Ta suunati tööle Adavere sovhoosi peaveterinaararstiks, kust ta hiljem viidi üle ETKVL Põltsamaa Põllumajanduskombinaadi veterinaararsti kohale. Mõlemad märgitud majandid paistsid silma kõrge tootmiskultuuri poolest. Noor veterinaararst sai seal hea praktika.

1963. a. astus A. Arak ELVI-sse aspirantuuri viroloogia erialal. Pärast aspirantuuri lõpetamist töötas ta pikemat aega ELVI veterinaariaosakonnas teadurina veiste leukoosi alal ning 1969. a. kaitses ta edukalt kandidaadidissertatsiooni teemal “Veiste leukoosi leviku, diagnostika ja tõrje küsimuste uurimine Eesti NSV-s”. Erudeeritud teadlasena tegi ta ära suure töö veiste leukoosi diagnostika ja tõrjeviiside täiendamisel ja rakendamisel Eestis. Ta oli üks esimesi teadlasi, kes alustas veiste veregruppidest

sõltuvat päriliku resistentsuse uurimist leukoosi korral.

Abivalmis kolleegina andis ta paljudele Eesti veterinaararstidele otsest praktilist abi veiste leukoosi diagnostika ja tõrje valdkonnas.

Põllumajandusministri käskkirjaga viidi A. Arak 1979. a. ELVI-st üle Tartu Rajoonidevahelise Veterinaarlaboratooriumi juhataja ametikohale. Sellel kohal olles avaldusid eriti selgesti tema organisaatorivõimed. Energilise inimesena jõudis ta otseste tööülesannete kõrvalt tegelda veel paljude kõrvalharrastustega. Kergejõustikuga hakkas ta tegelema juba keskkooli ajal Viljandis. Sellest linnast on võrsunud mitmeid kuulsaid jooksjaid. Tudengipäevil jõudis August sel alal Eesti koondise ridadesse. Tema paljude sõprade ja tuttavate keskel oli ta tuntud kui numismaatik, jahimees, kalastaja ja aktiivne seltskonnategelane. Liiga vara katkes selle ettevõtliku inimese elulõng. Tema lähedased teavad, et paljud plaanid jäid pooleli. Kavakohaselt taastamata jäi isatalu. Nüüd puhkab ta Tartu Raadi kalmistul.

A. Kaarma